

Vakıa

– Dilaraaksoy · 01 Nisan 2026

İnşirah bekliyordu, pencereden izlediği gümüşservide tahammülün tahassüre gönlü kırık camlar misali yaşatıldığı gecenin sonu gelmeyen bir hikayesiyle; inşirah, hicranla kavrulurken bir efsun bekliyordu. Yapraklarını öleyazdı, şarkı bitti.

"Bu Kalp Seni Unutur Mu?" İncesazımın ince sızısına değen bir iç çekişti sadece. Bu, bir şarkı değildi; bu, müflis bir ruhun son sermayesini bir hiç uğruna ateşe veriydi.

Ziyan mektebinden gönlü kırık kalp mezun olurken, koşmalardan ona kavuniçi sevişler biriktirmişti. Mişli geçmiş zaman, saçlarımla birlikte uğurlanan mazinin beyaz diyeti; artık o beyazlık, bir kar körlüğü gibi örtüyordu hatalarımın üzerini. Aynaların hüküm celbinden, kara mizah ayrılıklara kan döktüğümde, karşımdaki yansımanın bana ne kadar ecnebi kaldığını gördüm.

Sevmek; vazoya konan yaralı kalbin, güfteyi hezeyandan, besteyi heyecandan sandığı o yıllara aitti. Şimdi, kâğıt kalem kahır selam.

Vakıa, bin perişan vuslatın ticari zekâsına düşekalka bir adam gözlerimde; gönül kasasındaki son hisselerini de o gözlerdeki ferfecir kumara yatırmış, iflasını sessizce imzalamış.

Sevemem böyle destursuz.

Sevilmezsem, bu gönülde yeni bir cülus törenine izin vermem.

Bu yitimi cehaletten karmaşa aşk sandıkları, bu seçimde de bana oy vermedi.

Fikri mübarek, sen çok yaşa!

Paşamın keyfi ferfecir gözlerinde bir deli dolu yaşamak; ben, tahttan indirilmiş, kendi iç sarayından halet edilmiş Padişah bükücülerin aşk nevalelerine hizmetli değilim. Artık aşka hiçbir iltimas geçmiyorum.

Buruk, kekikli bir hüznü sırtlan bu kara sevdalar. Kokusuna kurban olan dizimi nikâha iskambil falı gençliğim, burukluğuna bir terk ediş... Ve şimdi bu veda, bir kavuniçi sebilin aşka susayışı değil; bir kara sevda otopsisinin lâl sakilliğidir.

Dilara AKSOY